

# El doctor Josep Pasqual i Clarà (1795-1868)

AVUI he tingut necessitat de consultar la llista de col·legiats metges de la «provincia» de Girona i he quedat agraçosament sorprès en constatar que el cognom Pasqual és el que més hi abunda. Actualment som sis els que exercim la professió en les nostres contrades, tots ells procedents d'una soca comuna. I el meu envaniment s'ha estufat més encara, en preveure que en unes noves llistes caldrà afegir-hi dos cognoms més: Els de Josep Pasqual i Figueres, metge de la fornada del curs passat i el de Ramon Pasqual i Turon que ho serà de la d'enguany.

Camí de Campllong i Riudellots, a ponent del poble, a una poca distància de la via del carrilet de Sant Feliu, a mà esquerra de la carretera, hi ha una masia que, encara, la gent vella dels voltants la coneix amb el nom de can Pasqual de Llebrés. Es tracta d'una vella heretat que fins a començ de segle fou propietat d'una família que durant moltes centúries l'havia ocupada; primer com a serfs de la gleba i més endavant com a propietaris. Bé és veritat que no és pas un casalot molt grand, però tampoc hom pot dir que es tracti d'un domini miserable. A redós de la masia, del nostre record, sempre hi havem vist forces pellers i en una escriptura del segle passat anotem que els tres fills del nostre biografiat Josep, Domingo, Eusebi i Carme, renunciaren a la llegítima a favor del germà gran del seu pare, o sigui l'hereu, oncle d'ells, acomodant-se en rebre quatre-centes lliures, moneda catalana equivalent a 426 escuts.

En la «Historia de los Remenses en el siglo XV» de la que fou autor el malaguanyat amic professor Jaume Vicens i Vives, editada a Barcelona el 1945 pel «Consejo Superior de Investigaciones Científicas», en parlar del llaude arbitral que volgué posar fi a aquella lluita, conegut amb el nom de «Sentencia de Guadalupe», hi trobem una llista d'encartats, veïns de molts indrets de la Catalunya Vella, els quals foren condemnats a la pena de forca, esquarterament i confiscació dels seus bens «salvo facultad regia de conmutar la pena», com, possiblement així succeí. Doncs bé: Un Pasqual de Llebrés figura en el número onze d'aquella llista de setanta, junt amb els noms d'altres vuit cassanencs que vénen més endarrera (Joan Miquel, els tres germans Vilallonga, Gerard Crexell i el seu germà, Martorià Llorenç i Pere Pedrés). Foren acusats d'ésser «entre los que mataron, robaron, encarcelaron y quemaron iglesias, así como de los que les dieron favor consejo y ayuda».